

CONV 231/02

CONTRIB 80

FØLGESKRIVELSE

fra: sekretariatet

til: konventet

Vedr.: **Bidrag fra Michel Barnier og Antonio Vitorino, medlemmer af konventet:**
Fællesskabsmetoden

Generalsekretæren for konventet har modtaget vedlagte bidrag fra Michel Barnier og Antonio Vitorino, medlemmer af konventet.

Bidrag fra Michel Barnier og Antonio Vitorino til Det Europæiske Konvent
om fællesskabsmetoden

FÆLLESSKABSMETODEN

I debatten på konventet henvises der meget ofte til "**fællesskabsmetoden**". Den er nemlig både det mest originale element i og nøglen til det europæiske projekts succes, et projekt, der blev indledt i 1950'erne med Robert Schumans erklæring og med traktaterne om oprettelse af de tre fællesskaber – EKSF, EØF og EURATOM. Med udgangspunkt i behovet for at skabe nye forbindelser, der fuldstændig bryder med fortiden, indeholder disse traktater bestemmelser om etablering af en selvstændig juridisk orden med uafhængige institutioner, der skal fungere – hver især i overensstemmelse med specifikke opgaver – inden for rammerne af et velafbalanceret system med det formål at nå en fælles overordnet interesse.

Efter halvtreds år er fællesskabsmetoden fortsat **den vigtigste forudsætning** for, at Den Europæiske Union kan fungere godt. Det er vigtigt dels at styrke og anvende den korrekt, dels at udvide den til at omfatte visse områder, hvor den endnu ikke finder anvendelse, når der er tale om at gennemføre egentlige fælles politikker og aktioner.

Kommissionen har givet udtryk for sine overbevisninger i sin *hvidbog om styreformer i EU* af 25. juli 2001, dernæst i sin *meddelelse om Den Europæiske Unions fremtid* af 5. december 2001 og senest i sin *meddelelse om et projekt for Den Europæiske Union* af 22. maj 2002. Flere stats- eller regeringschefer og mange medlemmer af konventet samt andre fremtrædende personligheder har givet udtryk for tilsvarende holdninger.

Og dog viser den igangværende debat om Unionens fremtid, at der nogle gange opstår tvivl eller endog misforståelser med hensyn til rækkevidden og karakteren af denne metode. Dette skyldes hovedsageligt, at der ikke findes nogen præcis definition af begrebet "fællesskabsmetode", og at der i traktaterne findes bestemmelser om flere funktionsmåder for Den Europæiske Union afhængigt af,

hvilke områder der er tale om. Derfor er en simpel henvisning til fællesskabsmetoden utilstrækkelig, for den kan opfattes på meget forskellig måde afhængigt af, hvem modtageren er.

Vi mener derfor, at det vil være hensigtsmæssigt at **tydeliggøre** dette spørgsmål med dette bidrag. I første del identificeres de elementer, der udgør begrebet "fællesskabsmetoden", dernæst præsenteres visse karakteristika, navnlig på baggrund af konkrete erfaringer.

* * *

1. BEGREBET "FÆLLESSKABSMETODE"

1.1. Den "rene" fællesskabsmetode

Begrebet fællesskabsmetode betegner **beslutningsprocessen** inden for EF-traktatens anvendelsesområde og navnlig **samspillet mellem institutionerne** inden for rammerne af denne proces.

Under hensyntagen til de forskellige ændringer, der er foretaget af traktaterne, for så vidt angår institutionernes rolle i beslutningsprocessen, svarer den "rene" fællesskabsmetode i dag til et system, hvor **Kommissionen** – en institution, der repræsenterer den europæiske **almene interesse** – alene har initiativret til lovgivning, idet den fremlægger **forslag** til retsakter, og **Rådet** – en institution bestående af repræsentanter for **medlemsstaternes** regeringer – og **Europa-Parlamentet** – en institution, der repræsenterer de **europæiske folk** – i en procedure med **fælles beslutningstagning** vedtager disse retsakter. Rådet træffer især afgørelse med **kvalificeret flertal**, men enstemmighed er nødvendig, når det ønsker at ændre Kommissionens forslag.

For så vidt **gennemførelsen** af de således vedtagne retsakter skal ske på fællesskabsplan, gives den relevante kompetence normalt til Kommissionen, der udøver den med bistand fra udvalg bestående af repræsentanter for medlemsstaterne og under Rådets og til en vis grad Europa-Parlamentets kontrol.

Systemet suppleres af **Domstolen** – en uafhængig domsmyndighed – der sikrer en fuldstændig overholdelse af **retsreglerne** i henhold til de forskellige procedurer, der er udformet med henblik herpå.

1.2. Tilpasninger af fællesskabsmetoden og den mellemstatslige metode i traktatsystemet

Den "rene" fællesskabsmetode er ikke den eneste mulige fremgangsmåde i forbindelse med Den Europæiske Unions funktion, for traktaterne indeholder bestemmelser om **andre metoder**

afhængigt af, hvilke områder der er tale om.

EF-traktaten indeholder bestemmelser om forskellige beslutningsprocesser, der alle er **tilpasninger** af fællesskabsmetoden. I EF-traktatens afsnit om visa, asyl, immigration og andre politikker med tilknytning til den frie bevægelighed for personer **har Kommissionen således ikke alene initiativret til lovgivning, men deler denne ret med medlemsstaterne**, - indtil 1. maj 2004. Endvidere begrænser talrige bestemmelser, hvori retsgrundlaget er fastlagt, Europa-Parlamentets deltagelse i vedtagelsen af disse retsakter til blot en konsultation. I øjeblikket er Europa-Parlamentet udelukket fra beslutningsprocessen for så vidt angår visse aktioner, hvor en form for lovgivning ikke desto mindre er nødvendig, såsom til dels den fælles handelspolitik og den fælles landbrugspolitik. Desuden kræver over halvtreds bestemmelser i EF-traktaten, f.eks. på områderne beskatning, socialpolitik, fri bevægelighed for personer og stemmeret, at Rådet træffer afgørelse med enstemmighed. Endelig er den rolle, der generelt tillægges Det Europæiske Råd, et nyt element i forhold til den institutionelle dynamik, der er kendetegnende for den "rene" fællesskabsmetode.

Derudover er visse beslutninger såsom fastsættelse af institutionernes hjemsted og udpegning af medlemmer til Domstolen eller til ledelsen for Den Europæiske Centralbank helt afgjort mellemstatslige, da de træffes af medlemsstaternes regeringer.

I **anden og tredje søjle** i EU-traktaten, der er helliget henholdsvis den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og politisamarbejde og retligt samarbejde på det strafferetlige område, er beslutningssystemet og beslutningsprocesserne ligeledes hovedsageligt af **mellemstatslig** karakter. Selv om gennemførelsen af de relevante aktioner på disse områder hovedsageligt henhører under fællesskabsinstitutionerne, spiller Kommissionen og Europa-Parlamentet en ret marginal rolle i forhold til de opgaver, der tildeles Rådet og dets organer (formandskabet, Generalsekretæren-Den Højstående Repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik), eller endog medlemsstaterne direkte. Endvidere er Domstolens kompetence reduceret i forbindelse med tredje søjle, og den har ingen kompetence i forbindelse med anden søjle.

2. FÆLLESSKABSMETODENS KARAKTERISTIKA

Fællesskabsmetoden sikrer beslutningstagningens **transparens**, navnlig takket være inddragelsen af Europa-Parlamentet, samt hver enkelt aktions **kohærens** med systemets principper og de øvrige aktioner takket være den rolle, som Kommissionen spiller fra beslutningsprocessens start til dens afslutning. Den gør det muligt at **sammenfatte de forskellige sektors interesser** gennem de forberedelses- og høringsmekanismer, der finder sted på forskellige tidspunkter af

beslutningsprocessen. Den sikrer beslutningstagningens **effektivitet** takket være anvendelsen af princippet om flertalsafgørelse i Europa-Parlamentet og afgørelser med kvalificeret flertal i Rådet samtidig med, at samtlige medlemsstater sikres en **ligelig behandling**, og der tages hensyn til de medlemsstater, der eventuelt ville kunne komme i mindretal, navnlig takket være Rådets forpligtelse til at træffe enstemmige afgørelser i de tilfælde, hvor det ønsker at afvige fra Kommissionens forslag. Endelig sikrer den **respekten for retsstaten** via Domstolens domsmyndighed.

2.1. Sammenligning med den mellemstatslige metode

Til tider fremhæves fordelene ved den **mellemstatslige metode**, som er en beslutningsproces, der hovedsagelig bygger på diplomatiske forhandlinger mellem suveræne stater. Denne metode gør det muligt fuldt ud at beskytte **medlemsstaternes suverænitet**. Endvidere giver den mulighed for at indføre mere fleksible samarbejdsformer og dermed knytte beskyttelsen af de nationale interesser sammen med udviklingen af koordinerede initiativer på politisk "følsomme" områder.

Den mellemstatslige metode har en vis interesse på samarbejdsområder mellem medlemsstaterne, hvor integrationsniveauet indtil videre er meget lavt. Der er hverken tale om rivalitet eller inkompatibilitet mellem denne metode og fællesskabsmetoden, da hver metode har sine fordele.

I øvrigt er det vigtigt at understrege, at fællesskabsmetoden har en ubestridelig legitimitet og respekterer de **demokratiske principper**, eftersom beslutningerne træffes af repræsentanter for de nationale regeringer forsamlet i Ministerrådet og af valgte repræsentanter for de europæiske folk. At der træffes afgørelse med kvalificeret flertal, hvilket indebærer mulighed for, at en afgørelse træffes mod en medlemsstats vilje, berører langt fra denne afgørelses legitimitet, men er derimod det højeste udtryk for det demokratiske princip i et moderne fællesskab.

Endelig kan fællesskabsmetoden eksistere side om side med **fleksible aktionsformer**. Selv om den på den ene side anvendes til vedtagelse af juridisk bindende afgørelser, udelukker den på den anden side ikke, at der træffes mere fleksible foranstaltninger, når situationen kræver det: muligheden for **stærket samarbejde**, gennemførelse af den **åbne koordinationsmetode**, anvendelse af visse former for **samregulering** er alle eksempler herpå.

2.2. Konkrete erfaringer

I den seneste tid har Den Europæiske Union været genstand for **kritik**, der navnlig går på, at der ikke er opnået konkrete resultater på visse aktionsområder. Man må konstatere, at denne kritik er koncentreret inden for sektorer, hvor Unionen ikke kan **handle i overensstemmelse med den**

"rene" fællesskabsmetode, og hvor elementer af mellemstatslig karakter er fremherskende, f.eks. i forbindelse med udenrigspolitikken eller i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde på det strafferetlige område. Denne kritik leder frem til en anbefaling af i højere grad at benytte fællesskabsmetoden for at opnå effektive resultater inden for åbne og demokratiske rammer. Dette gælder i endnu højere grad i en udvidet Union.

Der skal tages hensyn til halvtreds års erfaringer med europæisk integration. Nedenstående eksempler viser således, at fællesskabsmetoden kan give **effektive og bæredygtige resultater** samtidig med, at **kravene til demokrati og legitimitet** opfyldes.

2.2.1. Fællesskabsaktion og mellemstatsligt samarbejde

Indledningsvis bør det fastslås, at en analyse af alle former for internationalt samarbejde mellem stater klart viser, at samarbejde, der bygger på et selvstændigt retssystem med uafhængige organer, der har til opgave permanent at sikre, at systemet fungerer ordentligt, normalt har en **reel indflydelse** på de kontraherende parter adfærd, der er langt større end det traditionelle internationale samarbejdes indflydelse. I denne forbindelse kan man blot sammenligne de problemer, som visse internationale traktater, endog nyere traktater, støder på, idet gennemførelsen heraf i alt væsentligt overlades til de kontraherende parter gode vilje (jf. f.eks. Kyoto-protokollen), med EF-traktatens uomtvistelige succes for så vidt denne er baseret på stærke institutioner med effektive beføjelser. Enkelttilfælde kan illustrere dette endnu bedre. Således var tilrettelæggelsen af grænseoverskridende **tv-radiospredningsvirksomhed** på næsten samme tid genstand for en traditionel, international konvention inden for rammerne af Europarådet og et fællesskabsdirektiv¹: men direktivet har været gældende i samtlige medlemsstater siden den 3. oktober 1991, mens konventionen kun er gældende i syv medlemsstater – og i nogle af dem kun siden 1998 – på grund af forsinket eller manglende ratificering.

Endnu vigtigere er det, at man kan konstatere, at den fælles indsats baseret på fællesskabsmetoden er **langt mere effektiv** end simpelt samarbejde mellem medlemsstaterne på de samme områder på grundlag af de andre metoder, der er omhandlet i traktaterne. Til støtte for denne konstatering kan nævnes eksemplet med **retligt samarbejde på det civile område**. Et sådant samarbejde var allerede muligt på et mellemstatsligt grundlag fra starten af EF-traktaten (EF-traktatens artikel 220,

¹ Europæisk konvention om tv-radiospredningsvirksomhed, Strasbourg, d. 5. maj 1989; Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv- radiospredningsvirksomhed.

nu artikel 293 EF). Denne mulighed blev udvidet med Maastricht-traktaten inden for rammerne af tredje søjle (EU-traktatens artikel K.3, nu artikel 31 EU). Til trods herfor trådte kun to konventioner i kraft på grund af problemerne med forhandling og siden ratificering af retsakter af denne type og retsakter til ændring heraf¹. Siden dette område blev lagt ind under Fællesskabets kompetence med Amsterdam-traktaten, dvs. siden 1. maj 1999, er der til gengæld allerede blevet vedtaget fem forordninger, som er trådt (eller snart vil træde) i kraft, således som det var ønsket af de interesserede parter, der længe havde ventet på en fælles lovgivning om disse spørgsmål².

¹ De to pågældende konventioner er Bruxelles-konventionen fra 1968 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område og Rom-konventionen fra 1980 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser. Det bør bemærkes, at tre andre retsakter af denne type blev vedtaget nogle gange efter meget lange forhandlinger, men de er ikke trådt i kraft, da de ikke er blevet ratificeret i alle medlemsstaterne: konventionen om konkurs fra 1995, konventionen om forkyndelse i Den Europæiske Unions medlemsstater af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager fra 1997 og konventionen om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager fra 1998.

Der bør endvidere tages hensyn til det faktum, at konventioner baseret på artikel 200 EF skal ændres med en ny konvention ved hver ny tiltræden, hvilket resulterer i nye store forsinkelser (ofte flere år), før den samme tekst er gældende i hele Fællesskabet.

² Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs. Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000 af 29. maj 2000 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager samt i sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn. Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager. Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område.

Eksemplet med en ordning for konkurs og andre insolvensprocedurer

- To udkast til konventioner blev forhandlet mellem medlemsstaterne i henholdsvis 1970 og 1980, men Rådet indstillede behandlingen heraf i 1985 på grund af politisk uenighed.
- Europarådet vedtog i 1990 en konvention, men den trådte ikke i kraft på grund af manglende ratificering.
- I 1995 blev en konvention forhandlet og indgået mellem medlemsstaterne på grundlag af artikel 220 i EF-traktaten, men heller ikke den trådte i kraft, da en medlemsstat manglede at underskrive den.
- Efter at retligt samarbejde på det civile område var blevet omfattet af traktaten, vedtog Rådet den 29. maj 2000 forordning (EF) nr. 1346/2000; vedtagelsesproceduren varede mindre end et år; forordningen trådte i kraft den 31. maj 2002.

Et andet slående eksempel er **beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser**. Inden for rammerne af EF-traktaten er der blevet oprettet et ret sammenhængende og effektivt system til udveksling af information, samarbejde og svigbekæmpelsesundersøgelser¹, mens det mellemstatslige samarbejde på det strafferetlige område inden for tredje søjle stadig er mangelfuldt på grund af manglende ratificering af de konventioner, der er indgået mellem medlemsstaterne².

Samtidig med at fællesskabsmetoden er mere effektiv, viser den sig også at være **transparent og åben**. Indsatsen for at **bekæmpe svig**, der gennemføres både inden for rammerne af EF-traktaten og inden for rammerne af tredje søjle, viser tydeligt dette. Navnlig inden for tredje søjle er den pågældende indsats karakteriseret ved en meget ringe inddragelse af Europa-Parlamentet i lovgivningsprocessen, men også af temmelig ufuldstændige kontrolmekanismer. Som eksempel kan

¹ Se navnlig Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser; Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder; Rådets forordning (EF) nr. 515/97 af 13. marts 1997 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af told- og landbrugsbestemmelserne; Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 af 25. maj 1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF).

² Konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser og tillægsprotokollerne hertil af 27. september 1996, 29. november 1996 og 19. juni 1997.

nævnes, at mens EUROPOL's arbejde kun kontrolleres af dets egen bestyrelse – bestående af repræsentanter for medlemsstaternes regeringer – så er det arbejde, som udføres af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), der fungerer inden for rammerne af EF-traktaten, underlagt Europa-Parlamentets, Revisionsrettens, Domstolens og Overvågningsudvalgets kontrol.

2.2.2. *Kommissionens initiativret*

Et grundlæggende element i fællesskabsmetoden er Kommissionens monopol på initiativretten. Som allerede understreget er dette element en garanti for **kohærens**, idet Kommissionen sikrer, at hvert enkelt forslag er i overensstemmelse med det politisk-juridiske grundlag. Endvidere garanterer den navnlig, at der tages hensyn til **alle interesser**, navnlig de interesser, som medlemsstater, der ville have vanskeligere ved at gøre sig gældende i en mellemstatslig sammenhæng, eller som risikerer at komme i mindretal i forbindelse med en beslutningsprocedure med kvalificeret flertal, måtte have, idet Rådet er forpligtet til at træffe en enstemmig afgørelse, når det ønsker at afvige fra Kommissionens forslag.

Nogle eksempler kan illustrere dette. Når der er tale om en risiko for manglende kohærens, kan man nævne et **område med frihed, sikkerhed og retfærdighed**, hvor medlemsstaterne i vid udstrækning benytter sig af deres delte beføjelser til at træffe lovgivningsinitiativer. Man kan især nævne det store antal netværk og andre ikke særligt strukturerede former for samarbejde, der er frugten af disse nationale initiativer, og hvis institutionelle struktur, funktion, finansiering og nogle gange endog nytte kan diskuteres¹.

2.2.3. *Vedtagelse af afgørelser med kvalificeret flertal og med enstemmighed*

Den anden nøgle til den "rene" fællesskabsmetodes succes er vedtagelsen af afgørelser i Rådet med kvalificeret flertal, hvilket gør det muligt at undgå den risiko for blokering, som vedtagelse med enstemmighed medfører, at uddybe integrationen og opnå mere præcise resultater samtidig med, at det sikres, at de afgørelser, der træffes, er udtryk for den politiske vilje hos repræsentanterne for et stort flertal af de europæiske borgere.

Ændringen fra vedtagelse med enstemmighed til vedtagelse med kvalificeret flertal på vigtige områder har således været et **veritabelt vendepunkt** i fællesskabsindsatsen. Det mest slående eksempel er uden tvivl tilnærmelsen af de nationale lovgivninger med henblik på gennemførelse af

¹ Det Europæiske Politiakademi (EFT L 336 af 30.12.00); et europæisk kriminalpræventivt net (EFT L 153 af 8.6.01); et europæisk net for retlig uddannelse (EFT C 18 af 19.1.01); forslag om oprettelse af et europæisk netværk til beskyttelse af fremtrædende personer (Rådets dok. 5361/02 ENFOPOL 9); forslag om oprettelse af et netværk af kontaktpunkter mellem nationale myndigheder med ansvar for privat sikkerhed (Rådets dok. 5135/02 ENFOPOL 2); forslag om oprettelse af et Europæisk Institut for Kriminalvidenskabelige Undersøgelser (Rådets dok. 5133/02 ENFOPOL 4); forslag om oprettelse af et netværk for genoprettende retfærdighed.

det indre marked. I de første tredive år af Det Europæiske Fællesskabs eksistens forblev projektet om gennemførelse af det indre marked uafsluttet, for lovgivningen – der var baseret på det juridiske grundlag i artikel 100 i EF-traktaten, der indeholder et krav om enstemmighed¹ – kunne ikke altid effektivt fjerne de lovgivningsmæssige og tekniske hindringer for samhandelen og tilnærme de relevante nationale love til hinanden. Efter indførelsen med Den Europæiske Fællesakt af artikel 100A i EF-traktaten, nu artikel 95 EF, der indeholder bestemmelser om vedtagelse af afgørelser med kvalificeret flertal – og på grundlag af det nye skub fremad, som *hvidbogen om gennemførelse af det indre marked* fra 1985 gav anledning til – har lovgivningsindsatsen gjort det muligt at nå det nuværende integrationsniveau, en af de største succeser på det økonomiske plan i forbindelse med opbygningen af Europa². Men der kan ligeledes nævnes andre eksempler såsom **miljøet**: overgangen til vedtagelse af afgørelser med kvalificeret flertal i retsgrundlaget i stk. 1 i EF-traktatens artikel 130 S, nu artikel 175 EF, der blev stadfæstet i Maastricht-traktaten, faldt sammen med genlanceringen og uddybningen af den fælles indsats inden for denne sektor til borgernes og det civile samfunds tilfredshed.

Til gengæld kan man på de områder, hvor retsgrundlaget fortsat kræver, at der træffes afgørelse med **enstemmighed** i Rådet, konstatere en vis **stagnation** i fællesskabsindsatsen eller en **tilbagevenden** til mellemstatslige former for samarbejde, der dels ikke giver konkrete og varige resultater, dels ikke sikrer indsatsens transparens eller kohærens. I denne forbindelse kan man nævne det **fiskale** område, hvis retsgrundlag er EF-traktatens artikel 99, nu artikel 93 EF. På dette område har Den Europæiske Union ikke, når der ses bort fra moms og punktafgifter, haft held til at udvikle grundlæggende og kohærente lovbestemmelser til trods for de økonomiske kredsens vedholdende krav. Denne situation har endog medført et stort antal politiske samarbejdsformer mellem medlemsstaterne uden for fællesskabsrammerne, der gør systemet mere komplekst og uigennemskueligt og helt sikkert ikke forbedrer dets effektivitet³. Men den grundlæggende årsag til, at vi befinder os i denne blindgyde, er kravet om, at afgørelser skal vedtages med enstemmighed, og beviset herfor er, at nogle lovgivningsforslag blokeres i Rådet, fordi en enkelt medlemsstat er imod. I sin udtalelse fra januar 2000 med henblik på regeringskonferencen, der blev afsluttet med

¹ Omkring 560 direktiver blev vedtaget på grundlag af denne artikel, men en væsentlig del af dem vedrørte kun meget tekniske aspekter eller en simpel ajourføring af tidligere direktiver.

² På 7 år frem til 1992 blev der navnlig vedtaget 280 retsakter (forordninger, direktiver, beslutninger og afgørelser), der gjorde det muligt at gennemføre størstedelen af det indre marked. Lovgivningsindsatsen videreføres naturligvis med det formål at fuldstændiggøre hele systemet og sikre, at det kan fungere godt.

³ Adfærdskodeksen på området virksomhedsbeskatning; skattepolitikgruppen; den højtstående arbejdsgruppe om skattepakken.

Nice-traktaten, slog Kommissionen til lyd for, at vedtagelse af afgørelser med kvalificeret flertal i Rådet bliver **den generelle regel** i traktaterne, og at vedtagelse af afgørelser med enstemmighed forbeholdes visse specifikke beslutninger, som den havde defineret¹. Begrundelserne for dette krav er fuldt ud gyldige i lyset af de konkrete eksempler, der er beskrevet ovenfor.

¹ Der er tale om fem kategorier af retsakter: afgørelser, der skal "ratificeres" af medlemsstaterne i henhold til deres forfatningsmæssige bestemmelser; vigtige institutionelle afgørelser og afgørelser, der berører den institutionelle ligevægt; afgørelser på det fiskale område og inden for social sikring, der ikke hænger sammen med det indre markeds funktion; parallelitet mellem interne og eksterne afgørelser; afgørelser, der afviger fra de fælles regler i traktaten.